

תפ"ח 994/04 - סלוצקי אפיקי תקשורת בע"מ, ח.פ. נגד מדינת ישראל, מישל ז'אנו, ישראל גנון, אילנה שלחוב, אמיר שלחוב

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
תפ"ח 994/04

בעניין:

המבקשת:

נגד

המשיבים:

סלוצקי אפיקי תקשורת בע"מ, ח.פ.
על ידי ב"כ עוה"ד מיתר, ליקוורניק, גבע, לשם, טל ושות'

1. מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז הדרום - פלילי
 2. מישל ז'אנו
באמצעות ב"כ עוד דוד יפתח
 3. ישראל גנון
באמצעות ב"כ עו"ד אבי חימי
 4. אילנה שלחוב
 5. אמיר שלחוב
- שניהם באמצעות ב"כ עו"ד דיקלה טוטיאן

ה ח ל ט ה

בתאריך 20/07/03, בשעת לילה מאוחרת, באשקלון, נרצחה המנוחה שקד שלחוב ז"ל, לאחר שנורתה בעת שישבה ברכב. המבקשת, חברת הפקות של תכניות טלוויזיה, מבקשת להתיר פרסום של חומרי חקירה שונים מתוך תיק החקירה נשוא רצח זה, כדי לשלבם בסדרת סרטים תיעודיים העוסקת, בין היתר, בשיטות חקירה המופעלות על ידי גורמי אכיפת החוק בניסיונותיהם לפצח מקרי פשע שונים. לאור התנגדות בני משפחתה של המנוחה לפרסום האמור, ניתנת החלטה ז.

ביתר פירוט יצוין, כי בקשת המבקשת הינה להתיר לפרסם את התיעוד החזותי של העימות שנערך ביום 01/06/04 בין העד ירון סנקר לבין הנאשמים; את התיעוד החזותי והקולי של חקירותיו של סנקר. כן, התבקש לאפשר למבקשת לעיין בחומרי החקירה הכוללים הקלטת שיחה שנערכה ביום 20/07/03 בין הנאשמים, ובתמונה המתעדת את סנקר והנאשמים יושבים בבית קפה לאחר הירי.

ויוער, כי תחילה הוגשה הבקשה על ידי המבקשת עצמה, אולם במהלך הדיון ביקשה באת כוחה להגיש בקשה מנומקת, ברוח הדברים שהועלו על ידה במהלך הדיון. ואכן, הוגשה בקשה מנומקת, ובעקבותיה גם תגובות מנומקות; ובהסכמת הצדדים, החלטתי זו ניתנת על סמך הדיון שהתקיים והבקשות והתגובות בכתב שהוגשו.

ההליכים בביהמ"ש - התיק המקורי

תיק זה ידע תהפוכות. בכתב האישום המקורי שהוגש כנגד הנאשמים, מישל ז'אנו (הוא הנאשם 1 בכתב האישום), המשיב

2 בבקשה זו) וישראל גנון (הוא הנאשם 2 בכתב האישום, המשיב 3 בבקשה זו, וביחד ייקראו להלן: "הנאשמים"), יוחסו להם שני אישומים - במסגרת האישום הראשון יוחסו להם עבירות של קשירת קשר לפשע, ניסיון לרצח וחבלה בכוונה מחמירה, ואילו באישום השני יוחסו להם עבירות של קשירת קשר לפשע, רצח בכוונה תחילה וחבלה בכוונה מחמירה. בביהמ"ש המחוזי (בפני מותב אחר) זוכו הנאשמים לאחר שמיעה ממושכת של פרשת הראיות. בערעור שהוגש לביהמ"ש העליון, נשאר הזיכוי בכל הנוגע לאישום הראשון על כנו, אך הנאשמים הורשעו במרבית העבירות נשוא האישום השני (לא הורשעו בעבירת קשירת הקשר), והתיק הוחזר לביהמ"ש המחוזי על מנת לגזור את דינם.

מתוך כתב האישום ופסק-דינו של ביהמ"ש העליון עולה, כי הרקע לאישום בו הורשעו הנאשמים, הוא סכסוך בין קבוצות עבריינים באשקלון, במסגרתו החליטה הקבוצה אליה השתייכו הנאשמים, להביא למותו של חבר הקבוצה האחרת - שלום דומרני. לשם מימוש תכנית זו, חברו הנאשמים לקבוצת עבריינים נוספת, שגם לה היה עניין לפגוע בדומרני, ואשר על חבריה נמנה גם ירון סנקר, שהיה עד תביעה מרכזי בתיק שבפנינו (ואשר הורשע במסגרת הליך נפרד שהתנהל בעניינו).

האישום בו הורשעו הנאשמים (הוא, כזכור, האישום השני בכתב האישום) עוסק באירוע שהתרחש בתאריך 20.7.03, במסגרתו הצטיידו הנאשמים ואדם נוסף ברובה מסוג "גליל", והמתינו ברכבם לדיווח שהיו אמורים לקבל בקשר לתנועותיו של דומרני בעיר אשקלון. מעט לאחר השעה 22:00, התקבל דיווח לפיו דומרני נצפה נוסע ברכב סוזוקי לבן שנהגו הוא יניב רווח. הנאשמים נסעו לאזור בו נצפה דומרני, והחלו לתור אחר רכבו. אלא שבינתיים ירד דומרני מהרכב והנהג, יניב רווח, אסף את המנוחה שקד שלחוב ז"ל, שאותה עת הייתה בת 16 בלבד, ואת חברתה דנית, והסיען ברחבי אשקלון. זמן קצר לפני השעה 23:00 איתרו הנאשמים את רכב הסוזוקי הלבן. על-פי הוראתו של מישל ז'אנו (כאמור, המשיב 2), שלף ישראל גנון (המשיב 3) את רובה ה"גליל" וירה ממנו צרור יריות שכוונו לעבר נוסעי הרכב, אשר נפגעו כולם. שקד ז"ל נפגעה בראשה ובכתפה ונפטרה בדרכה לבית-החולים. יניב, הנהג, נפגע בכתף ימין ונגרמה לו חבלה חמורה כתוצאה מקליע ורסיסים שחדרו לגופו, ודנית נפגעה בכתף ימין ובזרוע ימין ואף לה נגרמה חבלה חמורה כתוצאה מחדירת הקליעים לגופה.

בגין מעשים אלה הורשעו הנאשמים בביצוע עבירות של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 וחבלה חמורה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2)(1) לחוק זה, ונדונו, בגין העבירה של חבלה בכוונה מחמירה ל-10 שנות מאסר לריצוי בפעול בניכוי ימי המעצר (בבימ"ש זה נדונו ל-15 שנות מאסר, אך ביהמ"ש העליון, במסגרת ע"פ 3206/11, הקל בעונשם), ובגין עבירת הרצח - למאסר עולם. נקבע, כי עונשי המאסר ירצו במצטבר זה לזה, וכי כל אחד מהנאשמים ישלם פיצוי למשפחתה של שקד המנוחה בשיעור של 258,000 ₪.

הבקשה

המבקשת ציינה בבקשתה (המעודכנת), כי היא מפיקה סדרת סרטים תיעודיים, אשר אמורה להיות משודרת בשידורי "קשת", ואשר "צפויה לעסוק, בין היתר, בשיטות חקירה המופעלות על ידי גורמי אכיפת החוק במסגרת ניסיונותיהם לפצח מקרי פשע ולרדת לחקר האמת, תוך התמקדות במערכת היחסים המתפתחת בין חוקר לנחקר, שימוש במדובבים, שימוש בעדי מדינה ועוד... במסגרת הסדרה צפוי להיות משודר סרט המציג את חקירת העבריין ירון סנקר, חקירה במהלכה בוצעו על ידי החוקרים תרגילי חקירה שונים, חלקם בלתי שגרתיים... התכנית אינה עוסקת בניית חומרי החקירה... (אלא) עושה שימוש בחקירתו של ירון סנקר מתוך כוונה לעורר דיון ציבורי בכל הקשור לשיטות החקירה המופעלות על ידי הרשות החוקרת" (סעיפים 2 - 5

(לבקשה).

נטען, כי ישנה חשיבות ציבורית רבה בקיום דיון ציבורי, מעמיק ופתוח בנושאים אלה; כי התיעוד החזותי והקולי של החקירות בעניינו של סנקר, ממחיש את היצירתיות והמורכבות של שיטות החקירה שננקטו בעניינו; וכי **"התיעוד החזותי והקולי המבוקש הכרחי על מנת לאפשר דיון ציבורי רציני וממצה בשיטות החקירה המופעלות על ידי הרשות החוקרת"** (שם, סעיף 6).

עוד נטען, כי לעיתוי בו מוגשת הבקשה לפרסום תיעוד חזותי חשיבות רבה, וכאשר זו מוגשת לאחר שפסק הדין הפך חלוט, תגבר הנטייה להתיר את הפרסום. ובענייננו, **"מאחר והבקשה הוגשה לאחר סיום הדיון, אין ולא צפוי מן הפרסום כל פגיעה פוטנציאלית בתקינות ההליך המשפטי"**; כי יש ליתן משקל נכבד לעקרון פומביות הדיון (לעניין זה הפנתה בעיקר לע"פ 10994/08 **מדינת ישראל נ' תורג'מן**, פורסם ביום 14/05/09, וכן לתפ"ח (נצ') 38504-06-16 **מדינת ישראל נ' אילתי**, פורסם ביום 28/06/17 במסגרת בקשה מס' 53), קל וחומר כאשר הבקשה מוגשת לאחר תום הדיונים בתיק; וכי **"למבקשת אין כל כוונה לפגוע במשפחת שלחוב או בכל גורם אחר"**. יתרה מכך, **"השאלה האם עצם שידור הסרט צפוי לפגוע במאן דהוא, אינה רלבנטית לענייננו... יש לבחון אך ורק האם בפרסום התיעוד החזותי והקולי המבוקש, כשלעצמו, טמונה פגיעה בגורם כלשהו"** (ע"פ 2476/15, **רשות השידור (בפירוק) נ' מדינת ישראל ואח'**, מיום 05/04/16 ותיקונו מיום 16/05/16, להלן: "פרשת רשות השידור", דברי כב' השופט פוגלמן [דעת יחיד]).

לפיכך, ומאחר והפרשה נשוא תיק זה אינה חוסה תחת צו איסור פרסום; מאחר והיא סוקרה בהרחבה בכלי התקשורת בעבר; ומאחר והחומרים לגביהם מתבקש היתר הפרסום אינם כוללים פרטים כלשהם הפוגעים בפרטיותה או בכבודה של המנוחה - פרסום התיעוד החזותי אינו צפוי לפגוע במשפחת המנוחה ויש להיעתר לבקשה.

תגובות המשיבים

כאמור, בני משפחתה של המנוחה מתנגדים לפרסום תיעוד חזותי של כל חומר חקירה שהוא, כולל החומרים נשוא הבקשה. לטענתם, המבקשת לא הצביעה על כל זכות או אינטרס המצדיקים סטייה מן הכלל, לפיו קיים איסור על פרסום חומרי חקירה חזותיים; כי אין ערך של ממש מן הבחינה הציבורית, בפרסום חומרי החקירה, מאחר ומדובר בפרשייה אשר פוענחה זה מכבר, סוקרה בזמן אמת, ויש במסגרתה פס"ד מפורט וחלוט; כי השימוש בחומרי החקירה נועד אך ורק לשם עשיית רווח ורייטינג ולא לשום מטרה אחרת; וכי אין לבקשה כל קשר עם זכות הציבור לדעת או עם חופש הביטוי, שכן, **"אין לפנינו עניין בעל ערך ציבורי, כי אם עניין לספק את סקרנות הציבור, אשר אין בו כדי להצדיק את הפגיעה במבקשים..."**. לעומת זאת, עומדת למשיבים ולילדיהם, אחי המנוחה, הזכות לשלוות נפשם, לפרטיות ולכבוד, וגם למנוחה הזכות **"לנוח על משכבה בשלום, בכבוד, מבלי שתוזכר בכפיפה אחת עם שמותיהם של עבריינים מוכרים לציבור"**. לעמדתם, **"יש להעדיף את זכות הנפגעים... לאחר שנים ארוכות של הליכים מתישים נפשית, אשר הובילו למשבר אישי גדול עבורם. היעדרות לבקשה משמעה גזירת כאב קשה מנשוא על כל אחד מהם, ושנים של טיפול אשר עשוי לרדת לטמיון, עקב חזרה לעיסוק בלתי פוסק ברצח בתם, בבחינת ראיות מתיק החקירה אליו לא נחשפו בעבר, תוך ניסיון לבחון עד כמה השימוש בכל אחת מהן תפגע בכבודם ובכבוד הנרצחת"**.

בתגובה בכתב של בני משפחת המנוחה ובדבריהם במהלך הדיון (הן דברי באת-כוחם והן דברי הורי המנוחה עצמם),

מפורטים הסבל, הכאב והצער העמוקים מהם סבלו, ועדיין סובלים, בני המשפחה, מאז הרצח של בתם בת ה-16, שקד (מן הסתם, לא מצאתי, כי יש מקום לפרט את פרטי הדברים שנאמרו בעניין זה ובדרך זו לפגוע, שוב, בהורי המנוחה); מפורטים הניסיונות שלהם לשקם את חייהם; ובעיקר מפורטים החששות שכל אלה ישובו ויצופו ביתר שאת, במידה וחומרי חקירה חזותיים יוצגו במהלך השידור העתידי. נטען, כי "העברת החומרים כמבוקש תגרום לפגיעה מכרעת בפרטיות המשיבים וילדיהם, ויגרום להם לחזור להתמודדות עם אירוע הרצח, כמו גם עם תגובות הסובבים, מכרים, חברים ובני משפחה, וישים את הנושא על סדר היום בבחינת שיחת היום, דבר העלול אף להוריד לטמיון שנים ארוכות של שיקום וטיפול...".

יתרה מכך, נטען כי לא רק שהפרסום המבוקש עלול לפגוע במנוחה ובבני משפחתה, אלא שהוא אף עלול לפגוע באינטרס ציבורי חשוב, "שכן עצם הפרסום עשוי להרתיע את הציבור מלשתף פעולה עם גורמי אכיפת החוק. בפרסום יש כדי לפגוע באינטרס ההסתמכות והצפיות של הציבור כי לא יעשה שימוש בחומרי חקירה, אלא למטרה לשמה הם הופקו".

לאור האמור לעיל, ואף לאור פסיקת בתי המשפט השונים (ב"כ הנפגעים הפנתה בעיקר לפרשת רשות השידור, לתפ"ח (ב"ש) 26879-11-12 ואללה ניוז נ' אילן בן שטרית, החלטה מיום 28/04/16, ו-לת"פ 21629-10-15 מדינת ישראל נ' מצגר, מיום 08/03/17), ביקשה ב"כ הנפגעים לתת עדיפות לזכויות הנפגעים, אשר לא ביקשו לעמוד במקום בו מצאו עצמם בו ואשר חשיפת חומרי החקירה החזותיים תשוב ותפגע בהם באופן קשה.

ב"כ המדינה הודיעה בתגובתה הראשונית בכתב, כי לאור פסיקת ביהמ"ש העליון ב"פרשת רשות השידור" ולאור הנחיית פרקליט המדינה 14.22 - "איסור פרסום תיעוד חזותי או קולי של חקירה", אין מניעה לפרסם תיעוד חזותי של חקירות וחומרי חקירה מוקלטים אחרים, כפוף להיעדר חשיפה של תיעוד המתייחס למנוחה או למי מבני משפחתה, וכן כפוף להסכמתם של כל המתועדים בחומרי החקירה, למעט שוטרים.

במהלך הדיון טענה ב"כ המדינה, כשם שטענה גם בתגובה הנוספת שהוגשה מטעמה, כי לעמדת המדינה אין מקום לגרום לפגיעה ברגשות משפחת המנוחה. נטען, כי כלל לא ברור כיצד חלק ניכר מהחומרים המבוקשים יוכלו לסייע להשגת התכלית שבבסיס התוכנית שהמבקשת מעוניינת ליצור, שכן הנאשמים שתקו בחקירותיהם ועל כן לא ניתן ללמוד מחקירות אלה על שיטות חקירה מיוחדות; כך הדבר גם ביחס לדיסק המתעד את העימותים של הנאשמים עם סנקר; והשיחה המתעדת את הדקות שלאחר הרצח (שם שומעים את הנאשם ז'אנו צועק ברקע, כאשר אחיו [המנוח] מתקשר מהכלא), אינה קשורה בשום דרך שהיא לסנקר או לשיטות חקירה של המשטרה. המדינה אמנם אינה מתנגדת לפרסום חקירותיו של סנקר, אולם מצוין, כי משפחת המנוחה מעולם לא נחשפה לחומרים אלה, ועל כן הקושי מפרסום החומרים המבוקשים - אך מובן.

הנאשם מישל ז'אנו הודיע תחילה לביהמ"ש, כי הוא מתנגד לבקשה, אולם בהודעה נוספת צוין על ידי בא-כוחו, עו"ד דוד יפתח, כי הנאשם "שוחח עם מגישי הבקשה ולאחר שיחה זו הוא חוזר בו מהתנגדותו ומודיע כי הוא מסכים לבקשה". הנאשם ישראל גנון הודיע, באמצעות בא-כוחו עו"ד אבי חימי, כי הוא משאיר את ההחלטה לשיקול דעת ביהמ"ש. שני הנאשמים, יש לומר, ביקשו שלא להתייצב לדיון והסתפקו בתגובותיהם שבכתב.

סעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002 (להלן: "חוק חקירת חשודים"), שכותרתו "איסור פרסום קלטת - עונשין", קובע איסור על פרסום תיעוד חזותי או קולי של חקירה, בלא רשות ביהמ"ש. וזו לשון הסעיף:

"המפרסם תיעוד חזותי או קולי של חקירה, כולו או חלקו, בלא רשות בית משפט, דינו - מאסר שנה; לעניין סעיף זה, "חקירה" - לרבות חקירה בידי רשות אחרת המוסמכת לחקור על פי דין, שהוצא לגביה צו לפי סעיף 16(ג)".

הכלל, אם כן, הוא כי אין איסור על פרסום התוכן של תיעוד חקירה כשלעצמו, אלא על פרסומו על דרך "תיעוד חזותי או קולי". בעניין זה לשון החוק בהירה וברורה, אם כי הוראת החוק אינה מלמדת מהי תכלית האיסור. בפסיקת ביהמ"ש העליון נדונה שאלה זו, ובעניין ע"פ 5127/11 **רשות השידור הישראלית - ערוץ 1 נ' רוני רון ואח'** (מיום 10/10/11, להלן: "הגלגול הראשון של פרשת רשות השידור") נקבע, כי ההוראה באה להגשים שתי מטרות: האחת, הגנה על טוהר ההליך השיפוטי, והשנייה, הגנה על אינטרס שמחוץ להליך גופו, היינו - ההגנה על כבודו ועל פרטיותו של הנחקר (ר' גם בש"פ 4275/07, **רשות השידור נ' מדינת ישראל**, מיום 17.9.2007). וכך נקבע עוד בפסק הדין הנ"ל:

"ההבחנה שעושה הוראת הסעיף בין פרסום חזותי או קולי של החקירה לבין פרסום תוכנה של החקירה בדרך אחרת - דוגמת תמליל, מעידה בבירור על קיומה של התכלית שעניינה שמירה על כבוד הנחקר ועל פרטיותו. לשם הגשמת תכלית זו נאסר, מחוץ לכותלי בית-המשפט, פרסום חזותי או קולי של הנחקרים כפי שצולמו והוקלטו בעת חקירתם. תכלית זו מבקש החוק להגשים בכל הזמנים הרלבנטיים והאיסור אינו גודר עצמו אך לתקופה שטרם משפט או לתקופה שטרם סיומו של המשפט... תכליתה של ההוראה - למנוע, בגבולות הראויים, הוצאת הנחקר מד' אמותיו של חדר החקירה אל כיכר השוק. היחשפות הנחקר, בתמונתו ובקולו, שקולה כמתן היתר לכול להציץ אל הנחקר ברגעי שפל ובזיון, ועתים במלוא עליבותו... ההגנה על כבוד האדם היא ערך עליון בשיטתנו החוקתית, היא מצויה בראש זכויות האדם המנויות בחוקי היסוד; ממנה נגזרות זכויות אדם נוספות כמו הזכות לשוויון. זוהי זכות עומדת לאדם באשר הוא אדם: היא עומדת לנחקר ועומדת לאסיר...".

האיסור המתואר בסעיף 13 לחוק חקירת חשודים הנ"ל אינו מוחלט, ופרסום התיעוד החזותי או הקולי של חקירה אפשרי במידה וביהמ"ש יתיר זאת. אולם, האיסור הוא הכלל וההיתר הוא היוצא מן הכלל, כאשר ביהמ"ש יצק תוכן מקום בו החוק שתק, וקבע את השיקולים שיש להביא בחשבון כשמבוקש היתר לפרסום. וכך נקבע בגלגול הראשון של פרשת רשות השידור:

"האפשרות ליתן היתר באה להגשים את הצורך לאזן אל מול הזכות להגנה על הכבוד ועל הפרטיות את הצורך להביא בחשבון אינטרסים מתחרים אחרים, ובהם זכות הציבור למידע בפרשות הנחקרות על-ידי רשויות החוק, והיכולת לבקר את ראויות פעולתן של אותן רשויות. בעת עריכת האיזון המתבקש יביא בית-המשפט בחשבון גם את העובדה שנפתחה בפני הציבור דרך חלופית לקבלת מידע - כדוגמת זו שנפתחה במקרה זה על-ידי פרסום תמלילי החקירה והתרת פרסום חזותי וקולי באמצעות שחקנים... (כאשר גם) מעבר הזמן עשוי לשמש גורם המובא בחשבון המאזן הנדרש בעת שבית-המשפט שוקל בקשה להיתר פרסום חזותי וקולי מחדר החקירות...".

בבש"פ 4275/07 **רשות השידור נ' מדינת ישראל** (מיום 17/09/07, להלן: "עניין זדורוב"), קבע ביהמ"ש העליון (מפי כב' השופט י' אלון) את היקפו של סעיף 13 לחוק חקירת חשודים ותכליותיו. ביהמ"ש עמד על כך, כי חקירה משטרתית במובנה בחוק אינה מוגבלת לחשוד או לנאשם אלא גם להודעות ותשאולים של עדים, מתלוננים וגורמים נוספים המעורבים בהליך; כי האיסור אינו תחום לתקופה מסוימת, אלא הוא חל הן לפני פתיחת המשפט, הן במהלכו ואף לאחר שהסתיים; כי פרסום תיעוד חזותי או קולי של קלטת חקירה עלול להרתיע ממסירת עדות או הודעה; וכי עלולה להתלוות לפרסום שכזה פגיעה בפרטיות ובכבוד האדם. ביהמ"ש הוסיף, כי מדובר באיסור "**הנועד למנוע הן פגיעה בהליך המשפטי לגופו, והן בפרטיותם וכבודם של מוסרי ההודעות או העדויות**" (ר' גם בפרשת רשות השידור [המאוחרת יותר, מיום 05/04/16 שתוקנה ביום 16/05/16], שם חזר ביהמ"ש העליון על כללים אלה, בהסכמה).

בפרשת רשות השידור הוסיף ביהמ"ש העליון (מפי כב' השופט הנדל) וקבע:

"סעיף 13, בדומה להוראות חוק אחרות שעניינן פרסום או פומביות הדין (ראו, למשל, סעיפים 68, 70 ו-71 לחוק בתי המשפט; סעיף 9 לחוק הנוער (שפיטה ענישה ודרכי טיפול), תשל"א-1971), משקף נקודת איזון שקבע המחוקק ביחס לאינטרסים וערכים נוגדים... הן בעניין זדורוב והן בעניין תורג'מן הותוו השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע בבקשה להתיר פרסום תיעוד חזותי או קולי של חקירה.

ראשית, נקבע כי "על בית המשפט לשוות לנגדו כי הכלל שקבע המחוקק לעניין זה הינו באיסור הפרסום, וכי התרתו אמורה להיות מסווגת כחריג לכלל" (עניין זדורוב, עמ' 13). על מבקש היתר לשכנע כי מתקיימות נסיבות מיוחדות ואינטרס משמעותי המצדיקים חריגה מהכלל. העניין בולט לנוכח סעיף 68 לחוק בתי המשפט, לפיו נקודת הפתיחה היא הפוכה. לאמור, הכלל הוא פומביות הדין ויש להצביע על עילה להגבילה...

שנית, לנוכח התכלית של הגנה על כבודם ופרטיותם של הנחקרים, יש להביא בחשבון את עמדתם. כך, התנגדות הנחקר לפרסום מהווה שיקול נכבד שלא להתיר את הפרסום... מן הצד השני, אין די בהסכמת הנחקר לפרסום שכן יש להמשיך ולבחון את שאר התכליות העומדות ביסוד האיסור...

שלישית, כפי שעולה במפורש גם מעניין זדורוב ומעניין תורג'מן, ובאופן המתיישב עם לשונו הרחבה של סעיף 13 לחוק חקירת חשודים - בהחלטה האם לאסור על הפרסום יש להביא בחשבון גם את האינטרסים של צדדים שלישיים, שאינם הנחקרים, העלולים להיפגע מהפרסום ולשקול את טובתם.

רביעית, יש לתת את הדעת לשלב הדיוני בו מצוי ההליך המשפטי. ככל שמדובר בשלב מוקדם יותר, כך תיטה הכף לעבר איסור פרסום החקירה, מחשש להשפעה על ניהולו התקין של המשפט וטוהר ההליך. יחד עם זאת, ברי כי אין בכך כדי להוביל בהכרח למסקנה כי פרסום יותר בשלבים מתקדמים של ההליך, ובייחוד לאחר שהסתיים. בנקודת הזמן הזו, יש לאזן בעיקר בין אינטרס הפומביות לבין הגנה על פרטיות המעורבים בחקירה - במעגלים הקרובים והרחוקים יותר...

חמישית, יש לשקול את מידת העניין הציבורי שבבסיס בקשת הפרסום. "העניין הציבורי לצורך היתר פרסום קלטת חקירה צריך להיות בעל משקל ומשמעות, שיש בהם כדי לגבור על הזכות לפרטיות של נחקרים, עדים וצדדים שלישיים שעלולים להיפגע מהפרסום. לאור האינטרסים המתמודדים בסוגיה זו, לא די בכך ש"העניין לציבור" בפרסום יהיה ערטילאי. נדרש, כי פרסום קלטת החקירה יהיה בעל חשיבות ממשית לצורך בחינת התנהלות הגורם השלטוני, והמשטרה בכללו, וכי ישרת אינטרס ציבורי חשוב וממשי..."

שישית, סוגיית המידתיות. עניין זה עדין. ניתן לסבור כי היקף איסור הפרסום בסעיף 13 לחוק חקירת חשודים מוגבל מטבעו. דהיינו, האיסור מתייחס לתיעוד חזותי או קולי ולא לעצם פרסום תוכן החקירה או המלל שלה בדרכים אחרות. אף לכך יש חשיבות בבוא בית המשפט לשקול את הדברים.

אין בכוונתי לומר כי שיקולים אלה מהווים רשימה סגורה או ממצה, אך על בית המשפט להעמידם לנגד עיניו בבואו להכריע בבקשה מעין זו שבפנינו. האיזון בין השיקולים הנוגדים נעשה הן ברמה העקרונית והן ברמה הקונקרטית, ביישומם על נסיבות המקרה ותוך התחשבות בייחודו".

ומן הכלל אל הפרט.

אכן, כפי שצוין על ידי ב"כ המבקשת, בתיק זה ניתן כבר פס"ד חלוט, ועל כן ניתן לומר, כי החשש לפגיעה בטוהר ההליך המשפטי או החקירתי, אינו רלבנטי יותר. אולם, השלב הדיוני בו מצויים ההליכים אינו אלא אחד השיקולים - ואפשר אף לומר שאינו בהכרח העיקרי שבהם, במיוחד לאחר שעדיין קיימת האפשרות של פגיעה בהליכים אחרים, כגון ההשפעה על נכונות עדים פוטנציאליים להיחקר במשטרה בעתיד, שיקולים בעלי משקל לכשעצמם. כך או כך, האינטרסים ש"מחוץ להליך גופו", כלשון המשנה לנשיאה א' ריבלין בגלגול הראשון של פרשת רשות השידור, הם אלה העוברים בשלב זה של הדיון לקדמת הבמה. בנסיבות אלה נשאלת השאלה, האם עלה בידי המבקשת לשכנע, כי מתקיימות נסיבות מיוחדות ואינטרסים משמעותיים, המצדיקים חריגה מן הכלל, לפיו תיעוד חזותי וקולי של חקירות לא יפורסמו ברבים; האם מדובר בנסיבות כאלה שיש בכוחן לגבור על התנגדות המשיבים ועל החשש הרב לפגיעה קשה בהם, במידה והבקשה תאושר. במכלול השיקולים והאיזונים, נדמה כי התשובה שלילית. לא שוכנעתי, כי במקרה זה האינטרס הציבורי הוא כזה המצדיק את הפגיעה האפשרית במשפחתה של המנוחה, כפי שהדברים קיבלו ביטוי בדבריהם בפני וטיעוני באת כוחם.

כפי שנקבע בפרשת רשות השידור, לא די בכך שנטען, באופן ערטילאי, כי יש עניין לציבור בפרסום החזותי והקולי של החקירות, ו"נדרש כי פרסום קלטת החקירה יהיה בעל חשיבות ממשית לצורך בחינת התנהלות הגורם השלטוני, והמשטרה בכללו, וכי ישירות אינטרס ציבורי חשוב וממשי", ועניין כזה לא הוכח. אכן, פרסום תוכן החקירה במדיום חזותי או קולי - הוא האסור, ואילו פרסום התוכן באופן אחר - מותר (בכפוף להוראות דין אחרות). אך המחוקק עצמו מצא, כי קיים הבדל של ממש בכל הנוגע למדיה באמצעותה מפרסמים את החקירות, וכי פרסום חזותי או קולי הוא בעל פוטנציאל פגיעה גבוה יותר, ומכאן האיסור. בעקבות כך, גם הפסיקה מצאה בפרסום חזותי או קולי "ערך מוסף לפגיעה", המצדיק איסור פרסום של תיעוד החקירה במדיומים אלה, פרט למקרים חריגים העומדים בכללים שנקבעו. כב' השופט הנדל בפרשת רשות השידור הוסיף, כי "השפעות הפרסום בדרך האחת לעומת האחרת שונות זו מזו לחוק חקירת חשודים ומבטאת למעשה את האיזון שהתקבל במסגרתו". ובענייננו, לא עלה בידי המבקשת לשכנע, כי לא ניתן להסתפק בחומר החקירה הכתוב, או בהצגתו על ידי שחקנים; היא לא הצביעה על כל נימוק של ממש שיש בו כדי להראות מדוע לא ניתן להסתפק בפרסום החקירות שלא על דרך התיעוד החזותי או הקולי, בייחוד כאשר ניצבים מנגד אינטרסים כבדי משקל וחשש ממשי לפגיעה במשפחת המנוחה. עולה בבירור, כי פרסום תיעוד חזותי או קולי של הקלטות עלול לפגוע במשפחה, אשר סבלה די לאחר רציחתה של שקד המנוחה. נדמה, כי הגיעה העת להקטין, ככל הניתן, כל פגיעה אפשרית נוספת בבני המשפחה, בשלוותם, בשיקומם ובכבודם. שיקולים אלה גוברים ללא כל ספק על שיקולים ערטילאיים של "טובת הציבור" או "זכות הציבור" - שיקולים חשובים וראשונים במעלה לכשעצמם, אך אלה

נדחים מפני טובת אותם צדדים שלישיים העלולים להיפגע, ללא כל סיבה ברורה או משמעותית, מפרסום חזותי וקולי של החקירות.

אשר על כן, ועל רקע מכלול השיקולים; בהעדר טעם המצדיק חריגה מהכלל הקבוע בסעיף 13 לחוק חקירת חשודים; ולנוכח החשש הממשי לפגיעה במשפחת המנוחה, אני דוחה את הבקשה.

בהסכמת הצדדים, ההחלטה תישלח אליהם בדואר.

**ניתנה היום, ט' חשוון תשע"ח, 29 אוקטובר 2017,
בהעדר הצדדים.**

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה